ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Κατὰ τὸ ἔτος 1706, τὸ Τουρῖνο τῆς Ἰταλίας ἐπολιορκεῖτο στενὰ ἀπὸ τοὺς Γάλλους.

Οἱ πολιορκούμενοι ἐπρόβαλλαν κ' αὐτοὶ ἰσχυρὴ ἀντίστασι, ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τρίμηνη πεισματώδη πολιορκία, οἱ ἀντίπαλοί τους εἶχαν ὑπερπηδήσει πολλὰ ἐξωτερικὰ ὀχυρώματα καὶ δὲν ἔμενε παρὰ ἕνα ἀκόμα, μετὰ τὸ πάρσιμο τοῦ ὁποίου ἡ πόλις θἄπεφτε στὰ χέρια τους.

Ὁ κόμης Δάουν, ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως, βλέποντας ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἑτοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ὀχυρώματος καὶ ὅτι εἶχαν μάλιστα τοποθετήσει σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' αὐτὸ τὶς πολιορκητικές των μηχανές, ἀποφάσισε νὰ λάβη τὰ μέτρα του.

Κάλεσε λοιπὸν τοὺς ἄνδρες του, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦταν κάποιος Πέτρος Μίκκα, καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἀνοίξουν ὑπόνομο καὶ νὰ προχωρήσουν κρυφὰ ὥς τὸ μέρος τῶν ἐχθρικῶν μηχανῶν γιὰ νὰ τὶς ἀνατινάξουν στὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐμποδίσουν ἔτσι τὴν ἐπίθεσι.

Ὁ Μίκκα ἀνέλαβε τὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν μὲ ζῆλο καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἀνδρῶν του κατώρθωσε νὰ σκάψη ἕνα μεγάλο λαγοῦμι, στὸ ὁποῖο δὲν ὑπολειπόταν παρὰ νὰ τοποθετήση τὸ φυτίλι καί, βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ βάλη φωτιά.

Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμαζόταν νὰ συμπλη-ρώση τὶς προπαρασκευές του, ἄκουσε ἀπὸ ἐπάνω ἕναν φοβερὸ θόρυβο καὶ κατάλαβε ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἀντελήφθησαν τὸ σχέδιό του.

Τί νὰ κάμη τώρα; Νὰ ἀφήση τὸ ἔργον του μισοτελειωμένο καὶ νὰ φύγη, δὲν μποροῦσε. Ἡ πόλις τότε θἄπεφτε σίγουρα στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν.

Μονάχα μιὰ λύσις ὑπῆρχε: Νὰ μείνη ὁ ἴδιος ἐκεῖ καὶ νὰ βάλη μὲ τὰ χέρια του φωτιά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν ἀναπόφευκτο θάνατο ποὺ τὸν περίμενε.

Διέταξε λοιπὸν τοὺς συντρόφους του νὰ βγοῦν ἀπ' τὴν ὑπόνομο γιὰ νὰ γλυτώσουν καὶ πρὶν φύγουν τοὺς εἶπε:

— Μὴν ξεχάστε νὰ πῆτε πὼς πεθαίνω γιὰ τὸ βασιλιᾶ καὶ πὼς στὴ φροντίδα τῆ δική του ἐμπιστεύομαι τ' ἀγαπημένα μου παιδιά. Αὐτὸς ἂς γίνη βοηθός των, αὐτὸς ἂς γίνη προστάτης των, αὐτὸς ἂς γίνη πατέρας των. Ἐγὼ πεθαίνω γι' αὐτὸν καὶ πεθαίνω εὐχαριστημένος.

Μόλις οἱ σύντροφοι τοῦ Μίκκα ἔφυγαν, ὁ γενναῖος Ἰταλὸς πλησίασε στὸ μέρος ὅπου ἦταν κλεισμένο τὸ μπαροῦτι καὶ ἔβαλε φωτιά. Ἕνας τρομερὸς κρότος ἀκούστηκε τότε καὶ ἡ γῆ γύρω ἀνατινάχτηκε στὸν ἀέρα, θάβοντας κάτω ἀπὸ σωροὺς χωμάτων μαζὶ μὲ τὸν Μίκκα ἑκατοντάδες ἐχθρῶν.

Ἡ γενναία πρᾶξις τοῦ Μίκκα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σωθῆ τὸ Τουρῖνο. Οἱ πολιορκηταί, κατόπιν τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς, σταμάτησαν τὶς ἐπιθέσεις των, οἱ κάτοικοι ἐνισχύθησαν στὸ μεταξὺ ἀπὸ τοὺς φίλους των καὶ ἀνάγκασαν τοὺς ἐχθρούς των νὰ λύσουν τὴν πολιορκία.

ξι κ' ἀποκρίθηκε, κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του:

— Θέλεις νὰ πεθάνης καὶ σὺ σὰν τοὺς ἄλλους;

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἀπότομα. Ἀγαπῶ τρελλὰ τὴ Σωσάνα καὶ δὲν συλλογίζομαι τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτή. Ὁ ἔρωτάς μου εἶνε τόσο μεγάλος, ποὺ ἂν ἀρνηθῆτε νὰ μοῦ τὴν δώσετε, θὰ μὲ δῆτε μέσα σὲ λίγες μέρες πεθαμένο....

Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια ἀφοσίωσι ἡ ἀπαρηγόρητη Σωσάνα ὑποχώρησε καὶ δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ ναύτη. Ὁ γάμος τους συμφώνησαν νὰ γίνη ὕστερο' ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ἡ ποθητὴ μέρα κ' ἀλλάχτηκαν τὰ στέφανα.

Μόλις οἱ δυὸ σύζυγοι ἀποσύρθηκαν στὸν νυφικὸ θάλαμο, ὁ νέος πῆρε τὴ Σωσάνα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα τὴν ἀγάπη του.

Κατόπιν, σκύβοντας κάτω τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ντρεπόταν νὰ τὴν κυττάξη, τῆς φανέρωσε πὼς αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τοὺς τρεῖς πρώτους ἀραβωνιαστικούς της, μέσ' στὴν τρέλλα τῆς ζήλειας του, καὶ τὴν ἱκέτευσε νὰ τὸν συχωρέση.

Μόλις τελείωσε ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἐξομολόγησι, ὁ νέος ναύτης σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Σωσάνας, γεμᾶτος ἀγωνία, περιμένοντας μιὰ λέξι ἀπ' τὸ στόμα της.

Μὰ ἡ Σωσάνα, ἡ ἀγνὴ Σωσάνα, κοίτοταν νεκρὴ μπροστὰ στὰ πόδια του. Τὸ τρομερό του μυστικὸ τὴν εἶχε σκοτώσει...

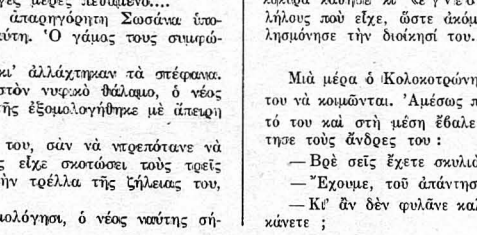

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Σαὶν Ἀρνὼ στὴ Βάρνα. Ὅπου οἱ Τοῦρκοι χαμάληδες διαμαρτύρονται. Ἡ πολιτικὴ τοῦ Φραγκοχιώτη Κουρεντῆ. Πῶς μιλᾶνε στοὺς Τούρκους. Ὁ ὑποναύαρχος Βούλγαρης καὶ ὁ Ἀθηναῖος λωποδύτης. Ὁ κ. Ἠλιάκης καὶ ἡ παροιμία τοῦ κ. Βενιζέλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο ὁ Γάλλος στρατάρχης Σαὶν Ἀρνὼ ἐνήργησε ἀπόβασι στὴ Βάρνα, χρησιμοποίησε γιὰ τὴ μεταφορὰ διαφόρων στρατιωτικῶν εἰδῶν Τούρκους.

Ἅμα ὅμως ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς πληρωμῆς, ὁ στρατάρχης βρέθηκε σὲ ἀδυναμία νὰ τοὺς ἐξοφλήση τὸ χρέος, γιατὶ τὸ πλοῖο μὲ τὰ χρήματα δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα. Τότε, ἐπειδὴ οἱ ἀχθοφόροι θορυβοῦσαν, κάλεσε τὸν διερμηνέα του, ἕναν Ἕλληνα Φραγκοχιώτη, ὀνόματι Κουρεντῆ, γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάση.

— Πέστε, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε μὲ τὴ συνηθισμένη του εὐγένεια, στοὺς κυρίους αὐτοὺς ὅτι λυποῦμαι γιατὶ ἀναβάλω τὴν πληρωμή τους, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔφτασε ἀκόμα τὸ πλοῖο μὲ τὸ ταμεῖο τοῦ στρατοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ κάμουν ὑπομονὴ μέχρι τότε....

Ὁ παμπόνηρος Φραγκοχιώτης διερμηνεύς, ὑποκλίθηκε, γύρισε πρὸς τοὺς ἀξέστους Τοῦρκους χαμάληδες κ' ἄρχισε νὰ τοὺς λέη:

— Μπρὲ Μπεζεβεγκλέρ, κεραταρλάρ!

— Στάσου, στάσου!... τοῦ φώναξε τότε ὁ Σαὶν Ἀρνώ, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλη τὴν ἄγνοια τῆς τουρκικῆς γλώσσης καταλάβαινε μερικὲς λέξεις. Στάσου, γιὰ τὸ Θεό!... Ἐγὼ δὲν σοῦ εἶπα νὰ τοὺς πῆς τέτοια λόγια...

— Δίκηο ἔχετε, στρατάρχα μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κουρεντῆς, μὰ μονάχα αὐτὴ τὴ γλῶσσα καταλαβαίνουν οἱ Τοῦρκοι χαμάληδες. Ἂν τοὺς ἔλεγα κυρίους, ὅπως μοῦ εἴπατε, θὰ θυμώνανε περισσότερο...

* * *

Τοῦ ὑποναύαρχου Κωνστ. Βούλγαρη, ἕνας λωποδύτης τοῦ ἔκλεψε κάποτε τὸ πορτοφόλι μὲ τρεῖς χιλιάδες δραχμές. Ὁ κλέπτης συνελήφθη ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἀλλὰ ἡ χιλιάδες δὲν βρεθῆκαν.

Ἡ ἀνάκρισις κάλεσε τέσσερες φορὲς τὸν ὑποναύαρχο πρὸς ἐξέτασιν. Ὅταν τὸν κάλεσε καὶ πέμπτη φορά, ὁ Βούλγαρης ἔγραψε στὸν ἀνακριτή:

— «*Ὁ κ. Βούλγαρης ἀπέθανε καὶ ἐκληροδότησε εἰς τὸν κύριον Κλέπτην τὰς τρεῖς χιλιάδας. Ὥστε ἀφήσατε αὐτὸν ἐλεύθερον καὶ μὴ ταράττετε πλέον τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ κλαπέντος*»!...

* * *

Ὅταν ὁ κ. Ἰωάν. Ἠλιάκης ἦταν Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, στενοχωριόταν γιατὶ δὲν εἶχε ἀρκετὸ προσωπικό, νὰ διοικήση ὅπως ἤθελε.

Καθὼς εἶνε γνωστόν, τὸ πλεῖστον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων τῆς Μακεδονίας τότε, μὴ προσχωρήσαν στὸ κίνημα, ἔφυγε στὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα. Κι' ἔτσι τὰ δημόσια γραφεῖα ἔμειναν ἀδειανά.

Τὶς στενοχώριες του αὐτὲς ὁ κ. Ἠλιάκης τὶς ἔγραψε διὰ μακρῶν στὸ Βενιζέλο, ὁ ὁποῖος ἔλειπε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴν Εὐρώπη.

Κι' ὁ Βενιζέλος τοῦ ἔγραφε τὴν ἑξῆς Κρητικὴ παροιμία:

«*Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ καὶ μὲ τὸ κουτάλι γνέθει*».

Ὁ κ. Ἠλιάκης κατάλαβε τὴν παροιμία καλά, καὶ σὰν καλὴ νοικοκυρὰ κάθησε κ' ἔ γ ν ε σ ε τόσο ὑπέροχα μὲ τοὺς λίγους ὑπαλλήλους ποὺ εἶχε, ὥστε ἀκόμα καὶ σήμερα ἡ Δυτικὴ Μακεδονία δὲν λησμόνησε τὴν διοίκησί του...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Κολοκοτρώνης βρῆκε τοὺς σκοποὺς τοῦ στρατεύματός του νὰ κοιμῶνται. Ἀμέσως παρέταξε σ' ἕνα τετράγωνο ὅλο τὸ στρατό του καὶ στὴ μέση ἔβαλε τοὺς ὑπναράδες σκοπούς. Ἔπειτα ρώτησε τοὺς ἄνδρες του:

— Βρὲ σεῖς ἔχετε σκυλιὰ στὰ πρόβατά σας;

— Ἔχουμε, τοῦ ἀπάντησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

— Κι' ἂν δὲν φυλᾶνε καλὰ κι' ὁ λύκος τρώει τὰ πρόβατα, τί τὰ κάνετε;

— Τὰ σκοτώνουμε! ἀπάντησαν πάλι οἱ στρατιῶτες μ' ἕνα στόμα.

— Γιὰ πρώτη φορά, τοὺς εἶπε τότε ὁ Κολοκοτρώνης, δὲν θὰ τοὺς σκοτώσουμε αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ὑπναράδες. Θὰ περάσετε ὅμως ὅλοι ἀπὸ μπροστά τους καὶ θὰ τοὺς φτύσετε στὰ μοῦτρα!

Ὅπερ καὶ ἔγινε...